Межею йду. Гадюкою з-під мене
Біжить вона кудись удалечінь,
А там село, людське життя злиденне
І горенька незмірна глибочінь.

Іду... куди?.. І сам того не знаю.
Дзвенить співець весни десь угорі,
Земля пала, і марево без краю
Далеко котиться в шаленій грі.

Горить... пече... Усе довкола мліє...
Дощу! дощу! порепалась земля,
Де-де чорніє мертва ще рілля.

І душу жах пройма, і серце ниє,
Бо Голод-цар крилом вже грізно віє
І пащеку страшенну роззявля...